

ΣΤΕ 149/2019 [ΜΗ ΝΟΜΙΜΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΚΕΝΤΡΟΥ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗΣ ΣΤΗ ΖΩΝΗ Α' ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ ΤΗΣ ΚΝΩΣΟΥ]

Περίληψη

- Όπως προκύπτει, ιδίως από την εισήγηση της αρμόδιας Εφορείας και το πρακτικό της συνεδριάσεως του Τοπικού Συμβουλίου Μνημείων Κρήτης, η λειτουργία του επίμαχου κέντρου διασκέδασης, λόγω μεγέθους, μορφής και χρήσεως, προκαλεί, κατά την κρίση της Διοικήσεως, αισθητική όχληση και έμμεση βλάβη στον ευρύτερο αρχαιολογικό χώρο της Κνωσού, όπου εκτός του Ανακτόρου υπάρχουν και πολλά άλλα ιδιαίτερα σημαντικά μνημεία. Η κρίση δε αυτή, τεκμηριώνεται με την αναφορά σε συγκεκριμένη απόσταση, πολύ μικρή, κατά την ουσιαστική εκτίμηση της Διοικήσεως, της εν λόγω δραστηριότητας από την περιήφραξη του ανακτόρου της Κνωσού και πλησίον μνημείων, όπως η Βίλλα Διονύσου, το Μικρό Ανάκτορο και η Ανεξερεύνητη Οικία. Με τα δεδομένα αυτά, ο λόγος ακυρώσεως, με τον οποίο πλήσσεται η αιτιολογία της προσβαλλομένης πράξεως, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, εν όψει, άλλωστε, και του γεγονότος ότι ουδέποτε η εν λόγω εγκατάσταση και δραστηριότητα είχε λάβει την προβλεπόμενη αρχαιολογική έγκριση.

Προβάλλεται ότι η απόρριψη του επίμαχου αιτήματος εγκρίσεως λειτουργίας της επίδικης δραστηριότητας και μεταβιβάσεως της άδειας λειτουργίας, εν όψει και των δαπανών που κατέβαλε ο αιτών, συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων της οικονομικής δραστηριότητας και ιδιοκτησίας, κατά παράβαση του άρθρου 17 του Συντάγματος. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, διότι η απόρριψη του υποβληθέντος αιτήματος εχώρησε για λόγους προστασίας του πολιτιστικού περιβάλλοντος, δηλαδή εννόμου αγαθού, του οποίου η διαφύλαξη παρέχει τη δυνατότητα επιβολής περιορισμών, τόσο των δικαιωμάτων της οικονομικής δραστηριότητας, όσο και της ιδιοκτησίας (πρβλ. ΣΤΕ 2232/2017 κ.ά.). Άλλωστε, ανεξαρτήτως άλλων, τυχόν, αξιώσεων, η καθεπιβολή σε δαπάνες για έργα ή δραστηριότητες που, κατά την αιτιολογημένη κρίση της Διοικήσεως, επάγονται όχληση σε σημαντικά προστατευόμενα αρχαία μνημεία, δεν δημιουργούν, πάντως, εν όψει της συνταγματικής επιταγής για διηνεκή προστασία των μνημείων, οποιοδήποτε δικαίωμα διατηρήσεως των έργων ή δραστηριοτήτων αυτών.

Προβάλλεται ότι η προσβαλλόμενη πράξη παραβιάζει τις αρχές της χρηστής Διοικήσεως, της καλής πίστεως και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, διότι ανατρέπουν την ευνοϊκή, για τον αιτούντα, πραγματική κατάσταση, που είχε δημιουργηθεί με την εγκατάσταση και λειτουργία του κέντρου διασκέδασης, ήδη από το έτος 1980. Ο λόγος, όμως, αυτός είναι απορριπτέος ως αβάσιμος. Και τούτο, διότι, εφόσον η εγκατάσταση και λειτουργία του επίδικου κέντρου διασκέδασης είχε

χωρήσει ήδη από το έτος 1980, χωρίς την απαιτούμενη, κατά το Σύνταγμα και το νόμο, έγκριση της αρμόδιας υπηρεσίας του Υπουργείου Πολιτισμού, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι δημιουργήθηκε νομική και πραγματική κατάσταση δεκτική προστασίας, βάσει των ανωτέρω αρχών, η οποία θα επέβαλε, ενδεχομένως, τη διατήρηση του κέντρου εντός των ορίων του προστατευόμενου αρχαιολογικού χώρου.

Πρόεδρος: Αθ. Ράντος

Εισηγητής: Ε. Μουργιά

Το πλήρες κείμενο της απόφασης θα αναρτηθεί αμέσως μετά την καθαρογραφή του από το Δικαστήριο.